

LEDER

Et varmt møte

Hvem er det som bestemmer hva som er de viktigste sakene når demokratiet skal opp til eksamen hvert andre år?

Både vi i media, politikerne og andre debattanter har en tendens til å definerte bort de nære ting, de sakene som utfordrer våre følelser og bidrar til refleksjon rundt verdier som nestekjærlighet og toleranse. Politikk skal være mulighetenes kunst, men dresserte politikere som møtes ansikt til ansikt, trives best når de pleier byråkratspråket, formaningene fra sine «spin doctors» og kanskje klarer å få inn et retorisk hammerslag som setter ut motstanderen. Helst på direkten på tv.

Den lokale debatten om veimidler, flynav, sykehustjenester og pappaperm handler i bunn og grunn om oss alle og den hverdagen vi befinner oss i, men det politiske ordskiftet er basert på iskald tallknusing og en slags teknisk verdivurdering. Prinsielle standpunkter kan uvilkaarlig skape en slags avstand til virkeligheten, selv om mange politikere er flinke til å finne eksempler som underbygger egne tankerekker.

Politikerne gjør en veldig viktig jobb for oss alle, men jakten på siste ord kan skape en form for politikertretthet. Premissene for debattens pingpongaktige form skapes av det hurtige informasjonsamfunnet der både media og opinion har klare forventninger. Her er ikke rom for å svare feil, noe som gjerne framtvinger mekaniske

robotsvar. Uten sjel og innlevelse, to av de kvalitetene som kanskje trengs mer enn noensinne.

I en slik kontekst kunne Kultursenteret Sisa tirsdag kveld invitere til en helt annerledes debatt. 120 mennesker med helt ulik bakgrunn albuget seg inn i

den tempererte kjelleren på rådhuset, både for å diskutere, mingle, synge, danse, spise og utveksle historier fra virkeligheten. Den hverdagen som består av opp- og nedturer, den berg-og-dalbanen de fleste av oss opplever i livsløpet. Velferdsalliansen ga de oppmøte et alvorlig bakteppe, den baksiden av medaljen som handler om fattigdom, isolasjon og mangel på verdighet. Lokalt har vi heltemodige lavterskeltilbud som betyr så uendelig mye for innbyggere som ramler mellom flere stoler, organisasjoner og enkeltmennesker som legger sin prestisje i å se hver og en. Det handler ofte om kombinasjonen psykiatri og rus, men også om den bunnløse skammen over å ikke mestre hverdagen helt på egen hånd. Vi lar oss imponere av Bikuben i Bodø, Sisa i Alta og andre organisasjoner som stiller opp og fyller det smutthullet som bare er der.

Politikerne fikk sine utfordringer under debatten, men med saklig og rolig tilnærming. Innspillene ga både ettertanke og en følelse av å komme nært på problemet. Rause mennesker deler av sine private historier, kanskje for at det kan hjelpe andre. Debatten hadde sitt grunnleggende alvor i bunnen, men det var brede og varme smil som dominerte, ikke minst i pausene da sang og rytmer overtok. Levende eksempler på at kultur er et instrument for å skape fellesskap og integrering, på tvers av alle tenkelige barrierer.

Alle skjønner at politikerne ikke gjemmer unna en stor pengesekk, men det er bare så viktig at de svakeste av de svakest blir integrert. Både i samfunnet og i de vanskelige prioriteringene som skal gjøres hver eneste dag. De som sitter nederst ved bordet har en tendens til å bøye hodet når krav skal stilles og behov skal viderefremmes.

Lokalpolitikere svarte velvillig, men debattene avslører raskt at det er systemer og regler som

FELLESSKAP: Sisa samlet forskjellige grupper for å debattere integrering og utfordringer i hverdagen. Det ble et varmt møte og en politisk debatt til ettertanke.

står i veien for gode og praktiske løsninger for enkeltmennesker. Mange har stanget hodet mot veggene i årevis, fungert som diagnoser, kasteballer og kønummer. Det kan tenkes at debatten på Sisa egentlig var den viktigste i hele valgkampen.

Lykke til på valgdagen!

Rolf Eder Lind

Debatten på Sisa var kanskje den viktigste i hele valgkampen.